בסוד שיח

פטור מחובת ההתמודדות

סטודנטים במדע המדינה לכל תואר, המתפרנסים נושא מרוחק לעבודת גמר, יתמצא עניין רב בהשוואת הנתונים של בנמצי העם לפני שנכנסנו לתקופת הפריימריס המפלגתי. רבים מחברי מרצים כי רשימת המצביעים עשי עבודה מהנה יותר מהפריימריס וישרה יותר מהפריימריס. ובכל מקרה, משעה שנקבעו הבחירות והמועניות לבחירת המועמדים לכ נסת, יגעים ומעלים כל אלה שנשמם תמצה לשבת בבית הנבחרים עד צאת נשמתם כמעט.

שנה נערך, כידוע, מיפקד האוכלוסין. טוף טוף. אלה שהי תפקידו יבצעו את ביתי המספרים לתועידתה. אלה שרצו וזי כים להיבחר כחברים עברו קשה מאוד כדי לעמוד בעלי השקפה ודעות מיוחדות לנושא האוכלוסין, עד ליום בחירת הנציגים, יתמידו לילה ויום אחרי המתפקדים כדי שיצביעו עבורם. מכל המלאכה הקשה ולפניים לא נימנו, יהיו מפקי רים של 60 מיתחסים. ואני לא כותב מיתחסים בציניות או בלי עג, שכן, ניתן למצוא ביניהם חיקים, רבנים, אנשי אקדמיה וכיו"ב. אבל בתוכם, כך נקבע, גם ארבעה חברי הכנסת. וביניהן חדי אלה שמרים, או יותר נכון, צדיקים לעומד להצביע, או כיבר הם זוכים לסמוך מהמבחן הזה במגרש הביתי שלהם מדע, למשל, מנכ"ראשי השרים מטעם המפ"ל ובמזרית בישראל המקומות, שמבחים מביב השעון למען הצבעה חדי־ציוני, צריכים לשמש מ ליות אחרי יום עבודה מתיש כדי להיבחר צדיקים, ואילו אותם אלה שרצים להצביע את המפ"ל שחדרי מהבחירות לתועידתה ואני שואל זאת, לשרות שברור לכל כי אם יח מדרו – ייבחרו בקלות כצדיקים. קשה לי להאמין שקיימת עוד מפלגה שתעניקה את הפריבילגיה הזאת לחברי הכנ סת שלה, הם כך נראה להקמיד את זה פעם להשלשת בג"ץ ושפיטה. לא ידעתי כלל על הוכחת הנדולה הזאת שניתי נה להברי הכנסת שלנו עד שהשיימיל שלי כמעט וקיבל מועמד עסקנים מפורים, ששאלה: "חביבי, הביבי, הביבי, למה אני כן והם לא?"

מביעים רבים מצפים שזה כי ועדת מיפקר המפ"ל תרצ לנקות מרשימת המתפקדים את כל אלה שאין להם כל קשר עם הצינוות הדתית ותעשה זאת ללא מורא ומשוא פנים. עסקנים ותיקים מרגנים מהש"סניקים שהתפקדו במודע, והשקיות מוחצנים (במקום צ'ק) מעודדת חשרות כב רים אצל נאמני תתנועה בירושלים, בני־ברק ובמבשרת שמואל.

וכך כותב ש"ד בדיון ליפשין בשם מרשתו, הנב רבקה חברוני, שהתפקדה בירושלים:

"1. בשם מרשתי הנב' רבקה חברוני, אשר התפקדה למ פ"ל האשר תרשימה של המפלגה חשובה ויקרה לה, וה מתכבד לפנות בדרישות, בבקשה למחוק מיידי את כל אותם אלו אשר התפקדו למפ"ל בצורה שקרית ובני גוד לסעיף 15 ב' לתקנון הבחירות לוועידת התנועה ולמר עצת הסניפים תשס"ד 2004.

2. על־פי סעיף 15 ב' הנ"ל, יש להוכיח כי השם המת פקד למפ"ל, יתפקר בכספו שלו. אם המידור בכסף מזומן עליו לעשות זאת בפני חברי ועדת הבחירות הסניפית, תוך תשיעה בו זמנית על טופס המיפקד.

3. על־פי המידע והקיים, ודי ברשימת הבחירים קיימים כבר היום כשש מאות אנשים מכל רחבי ירושלים, אשר חד פקדו במזומן שלא על־פי הנוהל הנ"ל, ושאם מה שפטים אלו אשרות.

4. אבקש לראות כי טפסים אלו יצאו מרשימות, עוד לפני שלב השידורים, כיון שהשידור הוא – על פני הד רים – בפעולה מלחי חיקית אשר מגמתה הלכאורית היא השיית המפקר ולא פעולה שנעשתה בתום לב.

5. רק כדי למבר את האוזן, נביא לתון שמות השכנות והמספרים המשוערים של המתפקדים במזמן אשר כבר אר שרו ונשמו בחברת אמ"ן כדלקמן:

כ־20 איש באזור קטמון, 40 איש באזור הקטמונים פת, כ־120 איש באזור קריית מנחם, כ־180 איש באזור רמות, כ־80 איש באזור מסגת זאב, כ־110 איש באזור שמואל הנ ביא ונווה יעקב, כ־20 איש באזור בקעה, 50 איש מחרים בדחבי העיר". עד כאן.

מצעד מאוד שחוקא בריכזים הנדולים של מצביעי המ פ"ל לכנסת בירושלים (כמו בקריית־משה וגבעת־שאול), והתפקדות היתה רלה ביותר.

אולי זו השעה הנכונה לוקים את "שיעצת נדולי המ פ"ל" שהכלול בציבות מהעולם התורני האמריקי, הכלכלי וכר' שלפותת אלה יהיו המנים הנרשות של הציונות הדתית בשעה הלא קלה.

הרב שלמה אבינר שליט"א: אני מקיים "לא תגורו מפני איש" ו"מדבר שקר תרחק"

חשוב מאוד לראש ישיבת "עטרת כהנים" הרב היישוב בית־אל, הרב שלמה אבינר שליט"א, להבהיר כי עמדותיו בסוגיית התנתקות מנותקת מכל היבט אישי אישהו. וכך אמר בשיחה עם "המשפחה": "קודם שיהיה ברור לכל שאני מאוד מעריך ומכבר ואוהב את מרן הנר"א שפירא, וכמובן הנר"ם אליהו אשר איתו בעבודת הקודש. אשריו שזכינו להם, יהיו לאורך ימים שובים ואורכים ויביאו ברכה של תורה לאומה.

אנשים רגילים לומר: "הנר"א שפירא, המנהיג הרוחני של הציבור הציוני הדתי". ואני רגיל לומר: "של כל היהי". יהי עם זה, גם תלמיד קטן, מותר לו לומר דעתו, ולפעמים חייב לומר דעתו. אפילו תלמיד של הרב עצמו. נאמר שאם הוא חושב שלא כרבו, שאומר לו לשתוק, שכתוב: "מרבר שקר תרחק" (שבועות לא) או שמפי שכתוב "לא תגורו מפני איש" – "לא תכניס רסיסי מפני איש" (סנהדרין ז). לכן מת חילים (בסנהדרין) מן הצד (שם לב), בקטן, שמא הקטן לא יגיד לומר דעתו אחרי שיחיר הגדול ויעבור על "לא תגורו מפני איש" (שם לו, ועיין מהלוקת נ"י חתום).

אין משוא פנים בלימוד תורה והיינו והלמיד הקטן לר דוף אחר האמת, האת גם אם הוקפים אותו. מעשה שרב יהר דה קרע מה שכתב רב נחמן. כאשר שיפרו לו, אמר: "דרוקא קריעתו גדולה רבא קריעתו והיא ביה שעמא וקריעה" (כבא מציעא סה). "זכי לא אדם גדול והאז לא קרע בלי טעם" (ש"ך).

לכן כאשר נתף בי מרן הנר"א שפירא, מוסיף אני לו אהבה והקירה. כי יודע אני שהוא אוהב את כולם אהבה עזה ושאמלו כל מחלוקת היא לשם שמים סר בארץ שלנו לשם הארץ, ארץ הקודש. אך כאמור אני הול מוסיף לדרוף אחרי האמת.

על כל פנים, דעתי העניה יודעה, לכן אין עניין שאדבר על זה עוד. כולנו נתרכז בעיקר הצאר את כל הכחות במאר מץ נצר הצדיה הציונית החדשה, שהיא משפ שמיני והלכתי, משע לאומי ואנושי. נמשיך להיאבק עד הניצחון, בחמרי ר עליונ".

פדיון הבן

"מפקסו של מרצה" הוא ספרו החמישי (קדמו לו ארבעה תוריים רבי תפוצה של הרב ד"ר מאיר צבי בוזחמן, חסיד ולמדן. הספר הוא לקט של זויות אישיות שהרב בוזחמן וזה במהלך עבודתו כמרצה. פשוט פרוק "פ דיון הבן" הוא אחד הטיפוסים, שהרבים נוהים על גילויים של האנוה פרטית.

מידי שנה בשנה אני מקיים קודש ליהדות באמת האוסיפות הצבאיות שבארץ. קודש זה כולל שיעורים בנושאי יהדות שונים – והלל מפעמר הר סיני וכלה בספרות השרת בת זמננו.

באחד ימי החדשי, כאשר ישבו לפני למעלה ממאה קציניים בכחים והמוי נו לשרץ השטק במחנה של הצבאה וביחודם של נביאי ישראל, הדרשה אנ בע, האחד והשמעים ביקש לדעת, אם קיימים בימינו אנשים בעלי שיעור קומה, המחנים תוליף לנביאי התנ"ך. ה'דשת" נפרשה לרגלי, האני נלכתיני בה. נלשתי מן הדיבה החילתי לתאר את "יחדים של לץ הנציקים הנב זאים בכל דור, את נדולתם של הנבי הדורה ושוסף ההלכתי: את קדישתם של נדולי התפילה הזאת שנלתם של יחדי חן. לרגע נדמה היה לי, כי תשר בתי סיפקה את השואל, וכי אני יכאר לשוב אל הנתיב, שממנו סטיתי.

אולם לא. כאן הדרשה יד נטסתן, וקצין צמחים בדידנה מגן אלוף – השנה לשם והשפחה שמואל – קם על רגליו, ביקש את רשות הדיבור ואמר: "הר רבה דיבר על התכונות ועל אישיה מבחינה תיאורטית, כשיקר, כבושה מן הצד, כאדם השוקר תושפות היסטוריות, אך אני מבקש לספר לפניכם סיפור אישי". והוא סיפר:

"עלותי בבוקשו לזוועים, שהיו נתונים מחוי הדת ומקומם מצוות. שנות הקומנדים עשו את שלהן, והתנכסות הדתי ליהדות הואמה את הפרויה הב ללית בביתה של הזכנה. שלוש השנים הראשונות עברו עלי כמי שהן עד ברות על כל תינוק בי"א ושלם, אולם לאחר מכן קרה הדבר: התחלתי להתפלל ולאבד את התבדה עם כל רעש שעלה באוויר. די היה בנפילת סוס ובהתנפצותה על הארץ, כדי שאתפלץ. אפחדים שעבר לידי והלן ביתנו ברעש מנוע רגיל, נדם אף הוא להתפלאותי. כל קול והמות וכל שאון, אף שאינם יוצאי הזפן, נרמו לי להתמטטות".

והוא המשיך:

"יחדי נתרחו לנוכח התופעה, החלו להשכים לפתחם של רופאים ולשדר למצא פיהם. הרופאים מצידם ברקו אותי בכל הבדיקות האפשריות. הם חדרו לתוך אוזני, פלשו למערכת עצבי ובדקו בנבבי מוחי. לא היה מסם בגופי, שלא עבר תחת שבטם, אך התוצאה היתה אפסית, הפרדה נתרחה יותר, והפ עלומה לא נפתרה".

"יחדי קבלו מן השלטונות היתר מיוחד לנסוע לרינה, הנף לחדוק עד לב רלין המערבית כדי למצוא מזור למחלתי. זכדוני, כי בנסיעה לשים אלו עשמו יחדי את אותי בשכבות צמר עבות כדי לאסמן ולנונן עלי מפני כל רעש אפשרי, ועל אף זאת אביבתי את הבדיקי במסעות אלו פעמים אחדות. כמצופה – לא נמצאה אף בעיה אלו כל תרופה למחלתי, והרופאים הניעו את ידיהם. לא אשכח את סיפרירה של אמא על האיש הדיבטון שהקפי אר תו, שעה ששבה עמי לבוקשט, לאחר שרופאים אלה הודיעו לה, כי: 'אין עוד מה לעשות'".

"יום אחד, כשאמי שתה על אמונה לאחת מהבדוליה, הביטה זו ושאלה 'אצל הבדיק הייתם?' אמי, שמעולם לא ביקרה אצל בדיק – ומילה זו והיה עבורה מילה ארבאית כלבר – סקרה את עיניה בהבעת תימהון. על אף זאת הזהה להסעין בבדיק, בדשהו, בכתבתו, ובמיוחד – ביוזלתו להעלות אדע כה למחלתי. תבהה זו הדבתה לידי משפטי של הבדיק הף סיפרה בידי ש ברות, אישיות, על הישעות, שמשפחתה חותה אצל בדיק זה".

"מה לא עשה אמא למען בנה החולה – מאמינה או לא מאמינה – כשמ תפשים עזנן והלה, מוכנים להאחז גם בעלה נידף. כך חשבה אמי, והחלימה להיכנס עמי אל הבדיק. השעה היתה שעת אחר־צהרים מאוחרת, כשהגענו לביתו. הנבאי הביטנו אל ואדי של הבדיק, ואמי הזהלה לתנות את צוותיה. אני זוכר, כי כילד בן ארבע לערך, עמדתי והתבוננתי בבדיק. דמותו היתה בהוקף מוזך ומסחה: עיניו היו סוכות, רכות, מלאות רחמים, ופניו הבי עו אציות, ריכז וכובד ראש. כך נראה מלאך – חשבתי".

"הוא הרבה להתעניין במחלתי ובהולחותיה, ברופאים שטפלו בי, ובמרכ זים הרפואיים שכחם ביקרתי. לאחר שקיבל תמונה מלאה על מצבי, הדפי רנע ושאל את אמי, אם היא קיימה בי, כבבור, מצות פרין הבן. אמי שהלה לפשר מילים אלו, כי מעולם לא שמעה על 'סקס' בשם זה הבדיק הסביר לה בחתיעות את נחלי קיום המצוה הזו בפשמעותה, והציע לה להמתין בפרוזדור עד לשעת בירהשבדים, ואז, כך אמר, כשיציו מתפללים להפילת מנחה וע רבית, נוכל עשרה יהודים וכהן ונקיים את המצוה. זכדוני, כי בתום הפקס הושיט לי הבדיק את ידו ואיחל לי, שכוכות המצוה אכריא מכל מחלה, וה סיף את המילה הנולית: מזיזי!

"מרגע זה ואילך פסקו התעלפויות והכאבי לילי רגיל, בריא ושלם. שכבות צמר הנפו והסרו מעל אחזי, והלוכות שבציתנו נפתחו מרוש, ושל רעש נדול שעלה באזניי לא הזיק לי עוד".

הנוכחים בשולם התרגשות הקשים לסיפר בקשב רב, והאיתי כי רציו עשו רושם על השומעים. מכל עבר נשמעה השאלה הנפוצה "מי היה בדיק זה?" תשובתו של שמואל לא נחשפה לנוכ: "הפרופ" מבאוש, הנר כיום בשירות השטילר 112 בתל־אביב", והשקיף "זה שבים, שאני עם בני משפח תי עולים בשבר ראש השנה לבית הפרופ"ר לחתעבך לקראת השנה הפרשה".

שמואל השתעדר בינתיים מן הנמא ושתה לו תנת לאביזרי רכב בדרום תל־אביב, ומאז לא ראיתיו. בהלוייתו של הפרופ"ר הראיתי שמר בשפי בית העלמין שבנהלת יצחק, ועיניו וולבות רמעות...

schiffo@013.net.il

עורכת המוסף: לימור גרזים־מגן